

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 182/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného Mgr. Silviou Kováčovou, advokátkou, Námestie baníkov 1, Rožňava, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP- 326/1-VYS-RV-2022 z 5. decembra 2022, uzneseniu Okresnej prokuratúry Rožňava č. k. 1 Pn 351/22/8808-7 zo 16. februára 2023 a upovedomeniu prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 4 Kn 96/23/8800-5 z 26. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uzneseniami a upovedomením orgánov činných v trestnom konaní označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť vyšetrovateľovi na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestných činov zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, ohovárania podľa § 373 Trestného zákona, neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Trestného zákona a poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ]. V oznámení sťažovateľ uviedol, že na Okresnom súde Rožňava je vedené konanie pod sp. zn. 5C/30/2021 o nahradenie prejavu vôle žalovaného uzavrieť kúpnu zmluvu, v ktorom je žalobcom a žalovaným [REDAKOVANÉ] ako fyzická osoba. [REDAKOVANÉ] ako starosta obce [REDAKOVANÉ] zneužíva svoju právomoc a koná nezákonne, keď v súdnom konaní vo svojich písomných

podaniach uvádza informácie, o ktorých sa dozvedel ako starosta obce, a predkladá dokumenty, ku ktorým má prístup z titulu svojej funkcie. Z mailovej adresy obce 8. apríla 2022 rozposlal na mailové adresy obecných úradov v okrese Rožňava žiadosť o informácie doručenú sťažovateľom na Obecný úrad [REDAKOVANÉ] spolu s hanlivým textom a nepravdivými údajmi o jeho osobe.

3. Uznesením vyšetrovateľa z 5. decembra 2022 bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku vec podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ], starosta obce [REDAKOVANÉ], tým, že mal v presne nezistenom období v roku 2022 v rámci súkromných sporov a súdnych sporov medzi ním ako fyzickou osobou a poškodeným sťažovateľom predkladať a rozširovať informácie, o ktorých sa dozvedel ako starosta obce [REDAKOVANÉ], a to najmenej v dvoch prípadoch v jeho podaniach, resp. vyjadreniach z 20. septembra 2021 a 8. augusta 2022, a najmenej v jednom prípade 8. apríla 2022 z mailovej adresy [REDAKOVANÉ] mal na mailové adresy obecných úradov v Rožňavskom okrese nepovolene rozoslať žiadosť o informácie poškodeného, ktorá bola zaslaná na Obecný úrad [REDAKOVANÉ], spolu s ďalším hanlivým textom a nepravdivými údajmi o jeho osobe, odmietnutá, pretože nebol zistený dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

4. Dôvodom bolo, že dosiaľ nebolo preukázané, že by sa podozrivý [REDAKOVANÉ] dopustil svojim konaním niektorého z trestných činov zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo ohovárania. Obsahom jeho podaní a vyjadrení predkladaných v súdnom konaní nie sú také informácie, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že došlo k spáchaniu trestného činu, čo vyplýva z povahy týchto informácií, pričom súčasne absentuje miera závažnosti tohto konania, na základe ktorej by bolo možné označiť toto konanie za trestný čin. Vo veci sa nepotvrdilo podozrenie, že by konaním podozrivého boli naplnené povinné znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu ohovárania. Trestné oznámenie v časti podozrenia zo spáchania prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona bolo odstúpené na ďalšie konanie vecne príslušnému orgánu.

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť, ktorá bola ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresnej prokuratúry zo 16. februára 2023 zamietnutá ako nedôvodná. Podľa okresnej prokuratúry konštatovaniu o naplnení znakov skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bráni skutočnosť, že v súvislosti s civilným konaním vedeným na okresnom súde, v ktorom [REDAKOVANÉ] vystupuje ako jedna zo strán, nešlo o reálny výkon právomoci verejného činiteľa. Na naplnenie znakov skutkovej podstaty posudzovaného trestného činu sa vyžaduje, aby k zneužitiu právomoci verejným činiteľom došlo práve v súvislosti s uplatňovaním konkrétnej právomoci, t. j. pri určitom mocenskom rozhodovaní založenom na konkrétnom právnom podklade uplatňovanom proti fyzickým alebo právnickým osobám vyjadrenom napr. vo forme vydaného rozhodnutia, príp. iným (úradným) postupom pri uplatňovaní právomoci, ktoré môžu mať dopad na práva a povinnosti týchto osôb. Uvedený predpoklad v tomto prípade naplnený nebol. Pokiaľ ide o oznamovateľom namietaný spôsob, akým [REDAKOVANÉ] predkladá súdu dôkazy v civilnom konaní, je/bude vecou konajúceho súdu vysporiadať sa s otázkou zákonnosti a použiteľnosti takto predkladaných dôkazov. Vo vzťahu k podozreniu zo spáchania prečinu ohovárania nemožno vyjadrenie, ktoré v predmetnej mailovej komunikácii [REDAKOVANÉ] použil, považovať za oznámenie, resp. zverejnenie objektívne

nepravdivého údajá popisujúceho duševný stav sťažovateľa vo forme určitého skutkového tvrdenia, ktoré by bolo spôsobilé značnou mierou ohroziť jeho vážnosť u spoluobčanov, poškodiť ho v zamestnaní, v podnikaní, narušiť jeho rodinné vzťahy alebo spôsobiť mu inú vážnu ujmu, pričom je z kontextu použitých slov zrejmé, že išlo skôr o vyjadrenie, resp. subjektívny hodnotiaci úsudok [REDAKOVANÉ], v rámci ktorého sa o sťažovateľovi nevhodne (hanlivo) vyjadril ako o choromyseľnom. Takéto konanie však nezakladá dôvody na vyvodenie trestnej zodpovednosti v zmysle § 373 ods. 1 Trestného zákona a nasvedčuje skôr možnému zásahu do práva na ochranu osobnosti vyplývajúceho z § 11 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní netvorí prekážku pre prípadné uplatnenie nárokov sťažovateľa súvisiacich s možným zásahom do osobnostných práv poškodeného. K námietke absencie posúdenia konania [REDAKOVANÉ] ako prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi prokurátor uviedol, že trestné oznámenie bolo v tejto časti odstúpené na ďalšie konanie obvodnému oddeleniu Policajného zboru Dobšiná.

6. Podaním doručeným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky 19. mája 2023 sa sťažovateľ domáhal zrušenia právoplatného uznesenia okresnej prokuratúry zo 16. februára 2023 postupom podľa § 363 Trestného poriadku. Podanie sťažovateľa bolo posúdené ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora (a policajta) podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní a podaním z 22. mája 2023 odstúpené na ďalší postup na vecne a miestne príslušnú Krajskú prokuratúru v Košiciach.

7. O žiadosti sťažovateľa rozhodol prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý v upovedomení z 26. júna 2023 konštatoval jej nedôvodnosť. Uviedol, že v žiadosti nie sú uvádzané nové skutočnosti či argumenty, s ktorými by sa orgány činné v trestnom konaní náležite nevysporiadali. Doplnil, že v zmysle platnej judikatúry na obvinenie verejného činiteľa nestačí, že v čase činu bol voleným funkcionárom. Zároveň musí byť splnená podmienka, že sa podieľal na plnení úloh spoločnosti a štátu a požíval pritom právomoci, ktoré mu boli zákonom zverené v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh. Účasť, resp. navrhovanie dôkazov účastníkom konania v civilnom konaní nie je možné kvalifikovať ako konanie súvisiace s plnením úloh verejného činiteľa. Skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania neodôvodňujú záver o spáchaní trestného činu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona. Postup, resp. pochybenia povinnej osoby pri vybavovaní žiadosti podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov je upravený v osobitnom zákone a vzhľadom na zistené skutočnosti bolo správne odstúpenie uvedenej časti trestného oznámenia na priestupkové konanie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Napadnuté uznesenia vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry sťažovateľ považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné a nezákonné. V rozhodnutiach nie je uvedená žiadna norma hmotného ani procesného práva, na základe ktorých bolo vyhodnotené konanie podozrivej osoby ako zákonné, majúc na mysli takú normu, ktorá by verejnému činiteľovi povoľovala nazeráť do administratívnych spisov, vyhotovovať si kópie zo spisov v úmysle použiť ich v súkromnom spore bez súhlasu oprávnenej osoby. Orgány činné v trestnom konaní bez zákonných podkladov konštatovali zákonnosť konania podozrivého.

9. Sťažovateľ v oznámení poukazoval na to, akým spôsobom podozrivý získava a predkladá dôkazy a sprístupňuje informácie, o ktorých je povinný zachovávať mlčanlivosť. V súdnom konaní podozrivý predkladá z administratívnych spisov vedených na obecnom úrade také dôkazy, ku ktorým má prístup len z pozície verejného činiteľa. Tieto dôkazy neboli vyžiadané konajúcim okresným súdom od obce [REDAKOVANÉ], ale podozrivý ich doručoval sám. Podozrivý neoprávnene nazeral do administratívnych spisov (keďže ako súkromná osoba nebol účastníkom týchto konaní), dokumenty z nich nezákonne použil, rovnako neoprávnene sprístupnil žiadosť sťažovateľa adresovanú obci [REDAKOVANÉ] na mailové adresy obcí/miest v Rožňavskom okrese (aj nadriadenému sťažovateľu). U verejných činiteľov platí, že môžu konať len v medziach zákona. Orgány činné v trestnom konaní sa konaním podozrivého z tohto aspektu nezaoberali.

10. Nestotožňuje sa s hodnotením veci vo vzťahu k trestnému činu ohovárania, keďže informácie z obecného mailu boli odoslané širokému okruhu osôb (približne do 60 mailových schránok) a podozrivý sa nevhodne vyjadruje k duševnému zdraviu sťažovateľa s úmyslom poškodiť ho v zamestnaní. Namíeta, že vyšetrovateľ sa nezaoberal možným súbehom trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi a zneužívania právomoci verejného činiteľa, pričom pri súbehu týchto trestných činov by bol vecne a miestne príslušný.

11. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s vybavením svojej veci prokurátorom krajskej prokuratúry a s jeho nečinnosťou, pretože vychádza z nesprávneho hodnotenia skutkového stavu, nesprávnej kvalifikácie konania podozrivej osoby, a tým aj nesprávneho posúdenia zákonnosti oboch rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní. Rozporuje tvrdenie prokurátora krajskej prokuratúry, že je správne, že vec podozrenia z prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi mala byť riešená ako priestupok, keďže táto časť trestného oznámenia bola odstúpená vecne a miestne príslušnému orgánu a tiež bola odmietnutá, teda nebola riešená v priestupkovom konaní.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa:

12. Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

13. Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a napadnutého uznesenia vyšetrovateľa bol na základe sťažnosti sťažovateľa povolaný prokurátor okresnej prokuratúry ako nadriadený orgán, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“; obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09, III. ÚS 165/2013).

IV.2. K napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry:

14. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

15. Ústavný súd v súčinnosti s okresnou prokuratúrou zistil, že napadnuté uznesenie bolo splnomocnenej zástupkyňi sťažovateľa doručené 22. februára 2023. Z uvedeného vyplýva, že ústavná sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu 4. septembra 2023 je podaná zjavne po zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehote, ktorej zmeškanie zákon o ústavnom súde vzhľadom na jej kogentnú povahu nedovoľuje odpustiť (III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

IV.3. K napadnutému upovedomeniu prokurátora krajskej prokuratúry:

16. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, ktorej rozsahom a dôvodmi je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, označil ako referenčné len ustanovenia ústavy a listiny zakotvujúce základné právo na inú právnu ochranu majúce procesnú povahu. Nežiada prieskum napadnutého upovedomenia prokurátora krajskej prokuratúry z pohľadu základných práv hmotnej povahy, ktorých ochrana v obdobných prípadoch vyžaduje primerané zisťovanie, či štát splnil svoj pozitívny záväzok chrániť hmotné základné práva prostriedkami trestného práva.

18. Ústavný súd konštatuje, že záver prokurátora krajskej prokuratúry o zákonnosti uznesení vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry v sťažovateľovej veci je preskúmateľný a ústavne udržateľný. Konštatovaniu o naplnení znakov skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bránila skutočnosť, že v súvislosti s civilným konaním, v ktorom je podozrivý ██████ stranou konania, nešlo o reálny výkon právomoci verejného činiteľa. K namietanému spôsobu predkladania dôkazov podozrivým ██████ prokurátor okresnej prokuratúry uviedol, že je vecou konajúceho súdu posúdiť zákonnosť a použiteľnosť takto predkladaných dôkazov, čo prokurátor krajskej prokuratúry aproboval. Aj vo vzťahu k podozreniu zo spáchania prečinu ohovárania podľa § 373 ods. 1 Trestného zákona prokurátor konštatoval, že konanie podozrivého nezakladá dôvody na vyvedenie trestnej zodpovednosti a skôr nasvedčuje možnému zásahu do osobnostných práv oznamovateľa,

odvolávajúc sa na zásadu „*ultima ratio*“, ktorú ako jednu zo základných zásad trestného konania akcentuje vo svojich rozhodnutiach aj samotný ústavný súd (napr. I. ÚS 261/2017).

19. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých v danom prípade nebola vyvedená trestnoprávna zodpovednosť voči konkrétnej osobe, a v naznačenom smere ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich dôvodnosť, resp. to, či sú postačujúce na záver o trestnoprávnej zodpovednosti akejkoľvek osoby a pre akýkoľvek trestný čin. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné požiadavky na postup orgánov verejnej moci a z nich vyplývajúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nepovažoval postup prokurátora krajskej prokuratúry, ktorý, stotožňujúc sa so záverom vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry, že skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania neodôvodňujú záver o spáchaní označených trestných činov, nevzhladol v danom prípade dôvod na prijatie opatrení v rozsahu svojej pôsobnosti, za svojvoľný či arbitrárny.

20. V širších súvislostiach ústavný súd poukazuje na to, že trestné právo je prostriedkom *ultima ratio* (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť), čo sa podľa právnej teórie, ako aj súdnej praxe chápe aj ako zásada pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné.

21. Navyše, právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Oznamovateľ nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody.

22. Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09).

23. Pokiaľ sťažovateľ namieta tvrdenie prokurátora krajskej prokuratúry o správnosti záveru, že vec podozrenia z prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi mala byť riešená ako priestupok, pričom táto bola tiež odmietnutá, tejto námietke chýba ústavnoprávna relevancia. Navyše, medzi napadnutým upovedomením a procesným postupom pri vybavovaní ďalšej časti

jeho trestného oznámenia (ktoré nie je predmetom posudzovaného konania) absentuje relevantná súvislosť.

24. Nemožno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že orgány činné v trestnom konaní v napadnutých uzneseniach „*bez zákonných podkladov*“ konštatovali zákonnosť konania podozrivého. Konštatovali iba to, že konaním podozrivého neboli naplnené povinné znaky skutkovej podstaty trestných činov uvedených v oznámení. Ústavný súd k tomu dopĺňa, že úlohou orgánov činných v trestnom konaní nie je posudzovať skutok (konanie) podozrivého z hľadiska zákonnosti, ale z hľadiska toho, či napĺňa znaky niektorého z trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona.

25. Po preskúmaní napadnutého upovedomenia a postupu prokurátora krajskej prokuratúry ústavný súd nezistil ich relevantnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2024

Robert Šorl
predseda senátu